motsatt sida och nu blir utseendet, med två uppskjutna axlar, otvetydigt galliskt. Infångad i en ny monter ger man därför ett intryck av stark skepsis, vilket ses som en utmaning av därvarande informatörer.

Följden blir givetvis fler pamfletter – och bananer – i väskan. I den ligger dessutom gårdagens skörd kvar, eftersom man tänkt läsa igenom dokumenten under resan och sedan återvända till brottsplatsen för en mer informerad diskussion. Eftersom axlarna nu lider av terminal övertrötthet ställer man under något monterbesök ner väskan på golvet för att bättre kunna försvara sig. Så gör de övriga 9 999 kongressdeltagarna också.

Färdigindoktrinerad hänger man ånyo på sig sitt tunga ok och stapplar bort till föreläsningssalen, där man tränger sig in mitt i en rad. Eftersom det föredrag som just framförs inte alls liknar det man tänkt avnjuta öppnar man väskan för att konsultera programmet. Men vem har lagt i dessa päron och de här prospekten om oftalmologiska specialpreparat? Och var är mina ägodelar?? Kongressväskor måtte framställas genom kloning, och utanpå kan man inte se skillnad på dem. Något sätt att märka dem finns oftast inte heller. Alltså går någonstans i vimlet en ovetande kollega omkring med min väska.

Med illa dold skadeglädje upptäcker man att den nya väskan innehåller manuskript och overhead-bilder till ett föredrag av dr Hu Soo Phet, University of Panmunjom. Det finns alltså sannolikt en person på kongressen som längtar ännu mer efter att få tillbaka sin egen väska! Följd av föredragshållarens och åhörarnas förtörnade blickar galopperar man därför ut ut föreläsningssalen igen och uppsöker sekretariatet. Där står bakom en disk ett stort antal flickor med sidenscarves och beundrar sina vällackerade naglar. Jodå, det finns en möjlighet att söka efter deltagare. Flickan med de längsta naglarna skriver en liten lapp och nålar upp den på en gigantisk tavla, där redan 5 000 delegater söker efter de övriga 5 000. Man besöker sedan sekretariatet varje halvtimme för att höra om dr Hu Soo Phet dykt upp. Det har han inte, men en av värdinnorna kommer på den ljusa idén att se efter när och var den föreläsning skulle äga rum, vars grundstomme så smärtsamt skiljts från sin ägare. Jovisst, i sal 23 klockan 2.17 pm. Ny förflyttning.

Väl anländ till salen i fråga erbjuder det sedan ingen större svårighet att bland övriga välkammade och solbrända kolleger urskilja en grönblek och darrande man med håret på ända. Ingen fader som återfår sin förlorade son kan på långt när jämföras med den föredragshållare som fem minuter före utsatt tid får tillbaka sina bilder. Av ren artighet stannar man givetvis kvar och lyssnar när Hu Soo Phet på ett språk som nästan men inte helt och hållet är fullständigt olikt engelska (tack Douglas Adams för den vändningen) förklarar några basala begrepp kring binnikemaskens cerebellära status. Först därefter kommer man på tanken att fråga var den andra väskan blivit av. Jaså, inlämnad i sekretariatet …

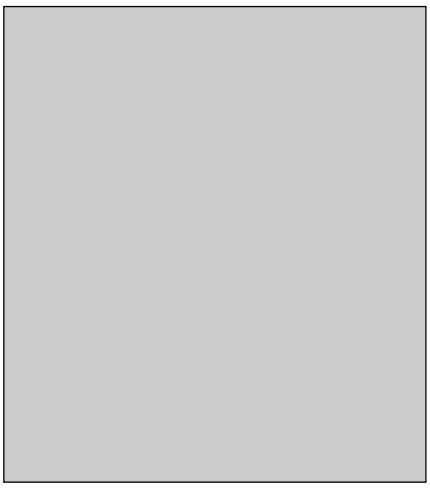
Sista kongressdagen tar man inte med sig väskan alls, eftersom den är nedpackad i kappsäcken som står i hotellets bagageförvaringsrum, enär rummet måste lämnas klockan elva trots att planet hem går först klockan 23. Eftersom kongressprogrammet blev kvar i väskan hittar man inte något av de ytterst intressanta och viktiga föredrag man tänkt gå på den dagen, och strövar i stället håglöst runt i utställningen där man blir ett försvarslöst byte. Alldenstund man nu saknar något att lägga ner alla ströskrifterna och apelsinerna i får man en plastpåse med reklamtryck. Efter besöket i den sjätte montern går ena handtaget av på den, och man bär därefter kassen med underhandsfattning, likt en snabbköpskund i USA.

Hemkommen till vardagen försöker man förgäves skänka bort kongressväskan till – i tur och ordning – hustru, barn, kolleger, släktingar och grannar. Men vem vill gå omkring med en skrikviolett portfölj i imiterad plast med gula lister och en stor svart logotyp på sidan. Alltså hamnar den överst i den alltmer svajande traven på vindskontoret. Vad kommer den som en gång ska röja upp efter mej att tänka?

Det måste finnas en sensmoral någonstans i den här historien, men nu har jag tappat bort den. Jovisst, på nästa kongress vill jag ha medalj i stället för en väska!

Eskil Dalenius
förste försvarsläkare

Dr Tess

Journal of Irreproducible Results igen

Vårnumret av JIR innehåller ett antal höjdare av betydelse för läkarkåren, som härmed förmedlas. J Levin från Sydafrika framför inledningsvis hypotesen att Stålmannen var av judisk härkomst. Stålmannens far kallas »Jor-El», vilket på hebreiska betyder fruktan för Gud och möjligtvis inspirerade de två judiska författarna Siegel och Shuster när de presenterade Stålmannen första gången 1938. Stålmannen bor i en New York-liknande stad som kallas Metropolis med en borgmästare som heter Berkowitz. Fram till 1993 slogs Stålmannen envetet mot allt ont när han detta år försvinner i en domedagskamp mot ett monster. Mad-magasinet har tidigare stött hypotesen att Stålmannen var jude och hävdar att det fanns tecken på att hans styvföräldrar egentligen ville döpa honom till Herman Mortimer Feldstein istället för Clark Kent. Tyvärr gick det inte att genomföra någon omskärelse, eftersom stålet tog emot. När Herman-Stålman gick i skolan tyckte han inte att Gamla testamentets hjältar var särskilt imponerande och att låta Röda havet dela sig uppfattar han närmast som en trivial insats. När den judiske stålmannen med sin röntgensyn blivit läkare slutar han självfallet som radiolog med röntgensynen till hjälp.

En intressant och kreativ och vetenskaplig tanke framförs i JIR av dr T Hauer-Jensen ifrån Arkansas. Hans grupp hade nämligen sänt in ett manuskript för granskning till en prestigefylld tidning och han noterade till sin förvåning att han (som var andreförfattare) blev ombedd att fungera som referee! Från detta intressanta scenario rekommenderar dr Hauer-Jensen att man för att förkorta evalueringsprocessen, underlätta för redaktörer samt författare borde införa principen att låta medförfattarna granska vetenskapliga artiklar. De är ju trots allt mera insatta än någon utomstående och är säkert motiverade att göra jobbet snabbt och effektivt. Det här kan låta cyniskt, men eftersom de flesta artiklar ändå publiceras någonstans förr eller senare så är det ju onödigt att låta dem valsa runt och ta upp tid i de datoriserade systemen. Då kan man lika gärna köra direkt, menar Hauer-Jensen.

JIR lever alltså väl och fortsatt läsning kan bara rekommenderas av mångårig prenumerant.

Stephan Rössner